

Майко ! тез' твои рѣчи докри, но ты зашо си плачншз?
И за мене накой скорбь ан имашз? да ми по докажишз.
Скзрбно испроваждашз мен' твое то чадо изиз баша ми,
Азз нещж ан са завзрна вѣчь при вази? нещо разумѣ ан?

АВРААМЪ

ХОРТАВА НА ІСААКА.

Сыне, вѣчь да не стонмз, но вх пжта си да ндимз,
Днесь да стигнемз краснѣа гарай да го намеримз.
И зашото ній ще ндимз, майка ти за туй си плачи,
И за туй при насз та да стои нерачи.

АВРААМЪ

ИЗЛАВВА СХСЪ ІСААКА, И НА СЯРРИНЫ ТѢ
СЛУЖАНЬКЫ ДУМА.

Анто, Тамарь ! ній ще ндимз: въ враты тѣ заключети,
И при Госпожа тж си сѣдети, и сама ѣж не оставайти.
При ннж са намарвайти, че та сама да не остава,
Малко скзрбь си има, да не вх мысль та остава.

ТАМАРЬ

ОТГОВАРЖ НА АВРААМА.

Да бжди Господниѣ, според' снаж тж си ще ъ служимз,
Господжи си, безз лѣнивство ще да са потрудимз.

Исаакъ